

WALVISSEN

We gingen naar de walvissen kijken,
maar ze zwommen niet in ons vizier.
Ze hielden zich - althans voor ons -
die middag schuil of ze luchtschuw waren.

We hadden gedroomd van dat reuzenballet
en bleven koppig kijken tot de zee
haar kleinste zilverwerk in zwarte doeken
draaide en de koffer in de kluis liet zinken.

Op de landweg in het donker sprak jij
over wat al niet verdraagt dat je te zeer
verlangt, we moesten leren leven, zei je
ook met wat misschien niet meer zou komen.

Peter Theunynck, Lappersfort Poets Society